12 Ketelbinkie

Toen wij uit Rotterdam vertrokken, met de "Edam" een ouwe schuit.
Met kakkerlakken in de midscheeps en rattennesten in 't vooruit.
Toen hadden wij een kleine jongen, als ketelbink bij ons aan boord.
Die voor de eerste keer naar zee ging en nooit van haaien had gehoord.

Die van zijn moeder aan de kade, wat schuchter lachend afscheid nam.
Omdat ie haar niet durfde zoenen, die straatjongen uit Rotterdam.

Hij werd gescholden door de stokers, omdat die van de eerste dag.
Toen wij maar net de pier uit waren, al zeeziek in het "foc-sle" lag.
En met jenever en citroenen, werd hij weer op de been gebracht,
Want zieke zeelui zijn nadelig en brengen schade aan de vracht.

Als ie dan sjouwend met de ketels, van de kombuis naar voren kwam.
Dan was het net een brokkie wanhoop, die straatjongen uit Rotterdam.

Wanneer hij 's avonds in zijn kooi lag en na zijn sjouwen eind'lijk sliep.
Dan schold de man, die wacht te kooi had, omdat die om zijn moeder riep.
Toen is ie op een mooie morgen, 't was in de stille oceaan,
Terwijl ze brulden om hun koffie, niet van zijn kooigoed opgestaan.

En toen de stuurman met kinine en wonderolie bij hem kwam.
Vroeg hij een voorschot op z'n gage, voor 't ouwe mens in Rotterdam.

In zeildoek en met rooster baren, werd hij die dag op 't luik gezet.
De kapitein lichtte zijn petje en sprak met groc-stem een gebed.
En met een "Een-twee-drie in Godsnaam", ging 't ketelbinkie over boord.
Die het ouwetje niet dorst te zoenen, omdat dat niet bij zeelui hoort.

De man een extra mokkie "schoot-an" en't ouwe mens een telegram.
Dat was het einde van een zeeman, die straatjongen uit Rotterdam.

 © Zeemanskoor Bestevaer 2019